

מרובה פרק שביעי בבא קמא

ע"מ.

עין משפט
ג' מצוה

קב"א א מ"י פ"ו מהל'
מטילה הלכה ב':
קב"ב ב מ"י פ"ד מהל'
ניטה הלכה י טור
מ"מ פ"מ ע"ג:
קב"ג ג מ"י ע"ג מהל'
קב"ד ד ה' ז מ"י ע"ג
הלכה טו וע"מ
גמ':
קב"ה ח מ"י פ"ד מהל'
שירות הלכה ח
פ"מ ע"מ פ"ט ט"ו ע"מ
פ"מ ע"מ ט"ז ע"מ
קב"ו ט מ"י פ"ח מהל'
מסרה הלכה י"ח
פ"מ ע"מ פ"ט ט"ו ע"מ
פ"מ ע"מ פ"ט ט"ו ע"מ
פ"מ ע"מ פ"ט ט"ו ע"מ
פ"מ ע"מ פ"ט ט"ו ע"מ

מוסף רש"י

אין שליה לזכר
עבירה. אין שלים חסוד
לזכר עבירה שמימי
שלום, אלא היה הוא
כפשה מחלו (קדושין
ל"ג). מה מביירה דלא
אפשר דלאו על ידי
אחר. אינה מתקיימת
אלא על ידי אחר, הנגזר
מזכר הולקח לוקח (ע"מ
ל"ג). א' אפשר אלא על
ידי אחר, שהולקח לוקח
ממנו (בבב"ב ל"ד). ויהי
מושכו וירצא, נגזר
המה נכרות בעלים קאי,
ומת, השור, ברשות
הבעלים פטור, נגזר
להשלים כלום, דלא קיי
להחייב באונסין (בבב"ב
ל"ד). שהקרקע נקנית
בכסף בשטר ובחוקה,
דעל ופ"ח וג"ד כל
היה, והמטות קדושין
(טו), ילפני להו ב"ח ע"ג.
כך שכירות קב"ד ע"ג
בהמה ולמי (ע"מ).

נגב והקדיש משלם ר' הו'. דמפרש מה לי מכרו להדיע ממד
לי מכרו לשמים ואיירי בקדשי דקב הבית דלא שייך למימר
מעיקרא תורא לרזונן והשתא תורא לרזונן כמו בקדשי מונח
שקרנן קרב לכפר על הנעלים ושחטו לשמו ושם בעליו עליו ואין
להקשות אמאי לא פריך לעיל (דף
טו). וליפלוג ולמיני כדדייה דר"א
בקדשי מונח אכל בקדשי דקב הבית
משלם משלומי ארבעה והמשה דפרסין
לעיל ולפלוג ולמיני כדדייה דר"א
בקדשים קלים דלעיל פריך שפיר
דהוי הכל קדשי מונח אכל בקדשי
דקב הבית לא בעי לפלוגי דקמס
קדושה דשור ושה דמחיים הוי למונח
אע"ג דהתם מפליגי וקאמר (א) טבח
ואח"כ הקדיש משלם ארבעה והמשה
ואח"כ הקדש הוי קדשי דקב הבית
התם לא הוי מחיים ולמי"ד יאוש לא
קני א"ש כשמתקדים לאחר יאוש לאו
דידיה מתקדים ולמי"ד יאוש קני

וחיונו הוה דוקא לפני יאוש אכל אחר
יאוש שלו הוה טובח ושלט הוה מוכר
אפ"ה מחייב אהקדש אע"ג דלא חיל
הקדש מקמי יאוש כ' היכי דמחייב
מכרו וממנה קודם יאוש אע"ג דלא
אחגו מעשיו שלט חל המכר והממנה
כיון דאמירתו לגבוה כמסירתו להדיע
דכר שנידו להקדיש:

אבל נגב ושבח ומכר ברשותו
פטור. שאלו הגביעו עסקין
דנהגביהו הוי קני ומיב כדלקמן:
או שהוציאו ברשות בעלים בו.
כדיש אלו נערוה (ממונ' דף
לא: ושס"ו) פליגי רב אחא ורבינא חד
אמר שהוציאו לפטעה אכל לה"ר לא
קני ודיק מסיפא הוציאו דומיא
דהגביהו דלמי לרשותיה ואדך אמר
אפינו הוציאו לה"ר קנה ודיק
מרישא דמת נכרות בעלים פטור
הא חוץ לרשות מיב אפי' הוציאו
לה"ר ונראה דהוא פליג אלא ורצא
דאמרי בהמוכר את הפסיה (ב"ב דף
פד:) משיכה קונה כשמתא אכל לא
כד"ר ואין נראה לתק כלל צין קניית
נגב שאין אלא להחייב באונסין

והקדיש נגב והקדיש נגב והחליף נגב ונתן
במתנה נגב ופרע (ב) חובו נגב ופרע בהקדשו
נגב ושלא סבלונות בבית חמיו משלם
תשלומי ארבעה והמשה מאי קמ"ל אשמעינן
רישא נגב ונתן לאחר ומבא דיש שלוח
לדבר עבירה אע"ג דבכל התורה כולה
אין שלוח לדבר עבירה יהכא יש שלוח
לדבר עבירה מאי מעמא ומבחו ומוכרו ומה
מכירה דלא אפשר דלאו על ידי אחר אף
מכירה ע"י אחר מחייב ואשמעינן סיפא
נגב והקדיש ומה לי מכרו להדיע מה לי
מכרו לשמים: **בתני'** ינגב ברשות הבעלים
ומכר ומכר חוץ מרשותם או שנגב חוץ
מרשותם ומבא ומכר ברשותם או שנגב
ומבא ומכר חוץ מרשותם משלם תשלומי
ארבעה והמשה אבל נגב ומכר ומכר
ברשותם פטור (ה) היה מושכו וירצא ומת
ברשות הבעלים פטור הנביהו או הוציאו
מרשות בעלים ומת חייב ינתנו לכבורות
בנו או לבעל חוב לשומר חנם לשואל לנושא
שכר ולשוכר והיה מושכו ומת ברשות
הבעלים פטור הנביהו או שהוציאו מרשות
הבעלים ומת חייב: **גמ'** בעי אמימר תיקנו

משיכה בשומרים או לא אמר רב יימר רב ת"ש נתנו לכבורות בנו או לבעל
חובו לשומר חנם ולשואל לנושא שכר ולשוכר היה מושכו וירצא ומת
ברשות הבעלים פטור מאי לאו ישומר וש"מ תיקנו משיכה בשומרים אמר
ליה לא נגב הא תנא ליה רישא תנא נגב שנגב מבית הבעלים ותנא
נגב שנגב מבית שומר אמר ליה רב אשי לא תדחייה מה לי נגב שנגב
מבית שומר מה לי נגב שנגב מבית בעלים אלא לאו שומר וש"מ
תיקנו משיכה בשומרים ש"מ איתמר נמי אמר ר' אלא לזכר כדרך שתיקנו
משיכה בלקוחות כ"כ תיקנו משיכה בשומרים תנא נמי הכי כדרך שתיקנו
משיכה בלקוחות כך תיקנו משיכה בשומרים וכשם שהקרקע נקנית בכסף בשטר
ובחוקה כ"כ שכירות נקנית בכסף בשטר ובחוקה ש"כירות רמאי אילימא

ולשאר קניות מדדשנין לעיל (דף ע"ה). גבי נגב אין לי אלא ידו גבו חזירו וקרפיו מנין משמע דלא מחייב אלא במקום שראוי
לקנות כי היכי דרשנין גיטין (דף ע"ג). ונתן צידה ונראה דהלכה ככ"ז ורצא מנדימיי מילמיהו בהמוכר [את] הפסיה (ע"מ) משמע
שהם עיקר ולא שייך כאן כל היכא דפליגי רב אחא ורבינא הלכה כרבינא לקולא:

נתנו בכבורות בנו או א"ב"ח. אותו פטור בקונטרס דלבעלים קאי רחוק מאלו הדא שגריך לפרש לשון שמת נכפיעה
ולא כי אורחיה ועוד לשון חיוב ופטור לא שייך אכבורות בנו וצ"ח וזריך לזכות דמשום אחריות נקט חיוב ופטור ועוד
דכנוספתא (פ"ו) קמי הגביהו או נתנו לכבורות בנו משמע דלאנגז קאי דאי אבעלים מה זריך הגביהו והא דדידיה הוא ועוד דרביה
דמימי ממתני בגמרא אבעיה דתקנו משיכה בשומרים אי אפשר לישנה להאי לישנה לפי מה שמפרש גמ' ולי"א שפירש בקונטרס
נתנו הגבג לכבורות בנו הוא עיקר דמתחייב הגבג נמשיכה הוי א"מ ואמאי מחייב נמשיכה והא אין שלים לזכר עבירה וי"ל דהוא לא
דיעי דלמי לדיה נבסוקרא אלא סגורין שהיה שלו וצין לישנה דמפרש בפ"ק דנגב מניעא (דף י: ושס"ו) טעמא דאין שלים לזכר עבירה
משום דשלים בר חיובא הוא ודברי הרב דוכרי התלמיד דברי מי שזמנין וצין לישנה דאי בעי עבד אי בעי לא עבד אין שייך לזכר
דהאם אין יודע שהשלם יעבור אבל כאן יודע הוא שיקח מאחר שהוא סגור שהוא שלו ולעיל (ע"ג) גבי נגב וטבח נכשת דמוקף לה
נעוצה על ידי אחר ופריך וכי היכן מנינו זה חטוא זה מתחייב הוי מני למימר דסבור שהוא שלו אבל משני שפיר והאמת אבל
ק"ק היכי ילפי מה מכירה ע"י אחר אף טביחה כ"י דלמא דוקא כשסבור שהוא שלו כיון דליכא יתור: [ועין ט"מ קדושין פ"ג ד"ה אמאי]:
תיקנו משיכה בשומרים או א"א. הא לא מבעי ליה אי משעת משיכה [או משעת מלאכה] מחייבים כל חד וחד כדנייה שומר
חנם כפשיעה ושומר שכר צניניה ואצידה ושואל באונסין דפשיעה דמשעת משיכה מחייבים דאם לא כן מאימתי דבהשואל
(כ"מ דף ע"ג) וס"מ תנן אס אמר לו השואל שלח ושלחה ומתה חייב ונגמרא אמר פרה נמשיכה ובשעתין דשואל קורדוס (ע"מ ע"ג) אמר
אי לאונסי' מ"ש פרה דמשעת שאלה אלא אורי' דמעבי ליה בשאלא ושוכר אי מני משליל ומשכיר למיהדר ביה אפי' שכן עד שיתחיל
במלאכה או לא דלאכא למ"ד גבי שואל קורדוס מחזירו ביקע בו קנאו לא ביקע בו לא קנאו ומני משליל הדר ביה חייב בפרה עד
שיעשה בה מלאכה ופשיע ליה ממתניתין דנתנו לכבורות בנו דקמי הגביהו או שהוציאו מרשות בעלים ומת חייב מאי לאו שומר
ומתחייב נגב אמשיכת שומר ש"מ דמשיכה גמורה הוא שאין יכול לחזור בו שאם היה יכול לחזור בו לא היה מחייב נמשיכתו
ומשני לא נגב שהיה נגב מושכה מבית שומרים ותנא נגב שנגב מבית שומרים ומיירי שלא נתן לכבורות בנו ולבעל חובו לגמרי
דל"כ הוה בעלים ולא שומר אלא אפותיקי בעלמא עשה להם שאם לא יפרע עד יום פלוני שיהא קניי להם ורב הונא דאמר בפרק
השואל דלא ביקע בו מני משליל הדר ביה הוה דמי הכי ולא חייש לפירכא דנכסין מה לי נגב מרשות שומר מה לי נגב מרשות
בעלים ובהאש' מתקד (קדושין דף ע"ג) וס"מ איכא תנא כרב הונא דלפ"י בתולה יכול לחזור כל זמן שלא הוציאו כ"ש שאינה וגי'
מהלוקות בדבר לזכר הונא לא תקנו משיכה בשומר ולר"א תקנו דקאמר הס"ס ופליגא דר"א ולר' אלעזר נמי מדאורייתא יכול לחזור
אלא שחכמים תקנו דלא מני הדר ביה משעת משיכה ועוד קאמר התם ופליגא ארזבי אמי דאמר ר' חמי המשליל קורדוס של
הקדש חזירו מעל ומכרו מותר לנקע בו לכתחילה משמע דקבר דמאורייתא דאי מדרבנן ומעל משום דמדרבנן אין יכול
לחזור כ' כמו נתנה לזכר בפרק הובא (כ"מ דף ע"ג) וס"מ א"כ הוה חומרא דלמי לדי קולא דמכירו מותר לנקע בו לכתחילה:
שטמין

(א) (לפני ט"ו). וי"מ,
(ב) טעמו לו מכרו. ק"מ,
(ג) (לפני ט"ו). וי"מ,
(ד) (לפני ט"ו). (ס) הוסיף
לא: (ז) (כ"ה ע"ג). (י) (כ"ה ע"ג)
הוסיף קדושין ס. ד"ה
ומקדושין (ט) ופ"י כ"ה
ע"ג: (ס) ס"א ל"ג. (י) ס"א
מפ"ל. (ז) ד"ה וברשות.
(ח) ד"ה א"ה. (ט) כ"ה ע"ג.

הגהות הב"ח

(א) ג"מ ופרע בחובו:
(ב) רש"י ד"ה וטבח ומכר
חוץ מרשותו דכשהוציאו
חוץ מרשותו: (ג) וי"מ
ד"ה נגב וי"מ מפ"ל
וקאמר נגב וטבח ואח"כ:

גליון הש"ס

תוס' ר"ה היקט וכו' כפי
בגמ' בל"ן ב"י חובב:
לפניו נראה דהו"ל צ"ל כדף
היכור היה והביאו ר"ה
ולקולא לא אילע במד קני'
דכתיב הייט מלאמק' ע"ס
נני נתן דל"י דמטות
קוטר ד"מ נתן לפרס מעל
אף דמדקדק לא קיי ה"ר
הכלה ע"ס מה"מ ל"ק אף
דמדרבנן קני מי"מ לא היה
מותר לנקע בו: